

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **H. Ch. V.**, zast. JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 59, Rakovník, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2020, č. j. CPR-35378-2/ČJ-2019-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2020, č. j. 56 A 11/2020 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 7. 2020 k odvolání žalobce částečně změnila a ve zbytku potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 2. 8. 2019, č. j. KRPS-163281-28/ČJ-2019-010035 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Jím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) usnesením ze dne 22. 7. 2020 odmítl žalobu žalobce jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba proti rozhodnutí žalované ve věci správního vyhoštění měla být v souladu s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podána ve lhůtě deseti dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Protože bylo rozhodnutí žalované žalobci doručeno dne 2. 7. 2020, je jeho žaloba podaná k poštovní přepravě dne 17. 7. 2020 opožděná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Uvedl, že se na něj neměla vztahovat desetidenní lhůta k podání žaloby podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale obecná dvouměsíční lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. či lhůta podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, činící třicet dnů.

[5] Zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť na území České republiky pobývá již od roku 2007, má zde rodinné a osobní vazby a vyřízení záležitostí souvisejících s jeho odjezdem nelze objektivně stihnout v době určené správními orgány. V současné době také nelze z důvodu pandemie COVID - 19 zakoupit letenku do jeho země původu. Na letenku navíc nemá finanční prostředky, neboť v nedávné době uhradil svůj dluh vůči OSSZ Rakovník a daň z příjmů fyzických osob.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s názorem krajského soudu na opožděnost žaloby. K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že jejím přiznáním by došlo k legalizaci pobytu stěžovatele, ke které není žádný důvod, neboť je právně zastoupen a nemá tu žádné závazky, kvůli kterým by musel na území České republiky setrvat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] NSS dále přezkoumal, zda byla žaloba opravdu podána opožděně.

[9] Podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Toto ustanovení je zvláštním zákonem, na nějž pamatuje § 72 odst. 1 s. ř. s., podle kterého lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zároveň je § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zvláštním ustanovením vůči jeho § 172 odst. 1, podle nějž *[ž]aloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak*. Vzhledem k tomu, že v nynějším případě šlo o rozhodnutí o správním vyhoštění, měla se uplatnit právě speciální desetidenní lhůta podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[10] Ze správního spisu NSS ověřil, že rozhodnutí žalované bylo stěžovatelovi zástupci doručeno dne 2. 7. 2020 (doručenka na č. l. 10 správního spisu). Součástí správního spisu je i plná moc pro stěžovatelova zástupce opravňující jej k zastupování v projednávané věci (č. l. 44 správního spisu). Není tedy sporu o tom, že napadené rozhodnutí bylo doručeno osobě oprávněné jednat za stěžovatele, a to dne 2. 7. 2020.

[11] Lhůta k podání žaloby tak v souladu s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců marně uplynula v pondělí dne 13. 7. 2020, přičemž z obálky založené na č. l. 12 soudního spisu

pokračování

krajského soudu vyplývá, že žaloba byla podána k poštovní přepravě až dne 17. 7. 2020, tedy opožděně.

[12] Krajský soud proto nepochybil, když žalobu napadeným usnesením pro opožděnost odmítl.

[13] NSS nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Z výše uvedeného vyplývá, že napadené usnesení krajského soudu není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, proto by jí soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu